

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж г 216/2016
10.02.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у поступку предлагача З.М. из Б., чији је пуномоћник Б.М., адвокат из Б., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Р4 г 296/15 од 25.12.2015. године, у седници одржаној 10.02.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Апелационог суда у Београду Р4 г 296/15 од 25.12.2015. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Решењем Апелационог суда у Београду Р4 г 296/15 од 25.12.2015. године, одбијен су као неосновани захтеви предлагача: за заштиту права на суђење у разумном року у поступку пред Првим основним судом у Београду у предмету П 4598/15, за налагање Првом основном суду у Београду и Вишем суду у Београду да предузму све неопходне мере како би се поступак окончао у најкраћем року, за одређивање примерене накнаде због повреде права на суђење у разумном року у износу од 250.000,00 динара и за накнаду трошкова поступка.

Против наведеног решења, предлагач је благовремено изјавила жалбу због битне повреде одредаба поступка и погрешно утврђеног чињеничног стања.

Одлучујући о жалби предлагача, на основу члана 8б став 3. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ број 116/2008 ... 101/2013), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом члана 386. у вези члана 402. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 55/14), на основу члана 30. став 2. закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ број 25/82 ...

„Службени гласник РС“ број 6/15), на чију примену упућује члан 8в Закона о уређењу судова, па је нашао да жалба није основана.

У поступку доношења решења нису учињене битне повреде поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које се у поступку по жалби пази по службеној дужности. Осим тога у жалби се конкретно не наводи у чему се учињене битне повреде поступка састоје.

Предлагач је 19.08.2015. године поднела захтев на заштиту права на суђење у разумном року у предмету Првог основног суда у Београду П 4598/15 (претходни број П 54258/10).

Апелациони суд у Београду је прибавио списе Вишег суда у Београду Гж 5703/15, па је, поред осталог, утврдио да је у току парнични поступак који се водио пред Првим основним судом у Београду у предмету П 4598/15 и то почев од 12.12.2003. године када је предлагач, као тужилац, заједно са А.М. и малолетним Ј.М., поднела тужбу против туженог Д.м. из Б. и туженог АД за осигурање К. из Б., ради накнаде штете због смрти супруга тужиље З.М. и оца тужилаца А.М. и Ј.М. у саобраћајном удесу. Предлагач је и раније подносила уставну жалбу због повреде права на суђење у разумном року у овом предмету, као и захтев за заштиту права на суђење у разумном року. Уставни суд је одлуком Уж 1555/11 од 05.02.2014. године усвојио уставну жалбу предлагача и утврдио да је у овом поступку повређено право подносиоца уставне жалбе на суђење у разумном року. Решењем Апелационог суда у Београду Р4 г 475/14 од 08.08.2014. године, усвојен је захтев за заштиту права предлагача на суђење у разумном року у предметном парничном поступку, па је наложено Првом основном суду у Београду да у најкраћем могућем року, али не дужем о четири месеца од дана достављања решења одлучи по тужбеном захтеву а такође је предлагачу одређена примерена накнада у износу од 80.000,00 динара.

Полазећи од дужине трајања поступка, сложености конкретног предмета и његовог значаја, понашања предлагача, те поступања суда, Апелациони суд је утврдио да је неоснован захтев предлагача за заштиту права на суђење у разумном року.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је Апелациони суд одбио захтев предлагача. Наиме, у овом парничном поступку је већ утврђена повреда права предлагача на суђење у разумном року и пружена јој је сатисфакција у виду налагања да се убрза парнични поступак и одређивања примерене накнаде у износу од 80.000,00 динара и то решењем Р4 г 475/14 од 08.08.2014. године. Од момента када је утврђена повреда права предлагача на суђење у разумном року, па до подношења новог захтева за заштиту права, имајући у виду све наведене критеријуме, а посебно имајући у виду допринос предлагача трајању поступка, по правилном закључку из побијаног решења, није дошло до нове повреде овог права.

Стога је правилно примењено материјално право, па како се жалбеним наводима предлагача не доводи у сумњу законитост и правилност побијаног решења, жалба предлагача је одбијена.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у првом ставу изреке, на основу одредбе члана 401. став 1. тачка 2. ЗПП, а у вези одредбе члана 30. став 2. ЗВП.

Одлука о трошковима другостепеног поступка као у другом ставу изреке донета је на основу овлашћења из члана 165. став 1. у вези члана 153. и 154. ЗПП.

**Председник већа–судија
Миломир Николић,с.р.**